

Недоступен ни однин перевод.

БИЁ ТО ДАСТИ ХАМ ГИРЕМ!

Пахншавии бемории сироятии коронавирус COVID-19 масъалаи догест, ки имрӯз тамоми чомеаи чахониро ба тахлука овардааст. Мутаассифона, ин вабои аср ба Чумхурии Тоҷикистон низ роҳ ёфта, чони садҳо хамватанонамонро ба хатар гузоштааст. Ҳукумати Чумхурии Тоҷикистон оид ба пурзӯр намудани чораҳои зиддиэпидемикӣ барои пешгирии интиқол ва пахншавии сироятии коронавирус дар Чумхурии Тоҷикистон тадбирҳои мушаххасро роҳандозӣ намуда, ин масъалаи муҳимро пайваста таҳти назорати катъӣ қарор додааст.

Чуноне ки Президенти Чумхурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон зимни суҳанронии самимии хеш аз ҳар як фарди ватандӯсту хештаншинос ва бофарҳанги миллати тоҷик даъват ба амал оварда, таъкид намуданд, бо истифода аз арзишҳои муқаддаси эътирофгардида ва дигар суннату анъанаҳои писандидаи аҷдоду гузаштагонанон, барои ҳарчи зудтар ёфтани роҳҳои НАЧОТИ ИНСОНИЯТ аз ин мавҷудоти ноаёни самовӣ, вабои аср - Коронавирус, ки **дарҳои кишварҳои зиёдеро ба**
р **ӯи ҳам баст, х**
авопаймо
х
ои зиёдеро ба замин нишонд, иртиботи заминиву
х
авоиро барои муддати номуайяне
к
атъ қард ва аз ҳама муҳим сабаби фо
ҷ
и
х
ои инсоние
шуд, ки дахҳо ҳазор нафарро дар тамоми сайёра ба коми худ фуруд кашид
,
сахми арзандаи ҳудро гузоранд.

Махз дар ин давраи барои кишвари бихиштосоямон хассос Пешвои муззами миллат бори дигар ба миллати сохибтамаддуни точик дар Паёми табрикотиашон мурочиат намуда, кайд карданд, ки ба хиради азалии мардум ва таҳаммулпазирии онҳо бовар дошт ва бо иродаи кавию далерона бо забони шевои модарӣ баён доштанд, ки дар ин лаҳзаҳои хузнангез бо мардуми шарифи Тоҷикистон ва дар фикри ҳар як фарди Ватан ҳастам ва ба хоҳири ҳифзи саломативу ҳаёти сокинони мамлакат тамоми тадбирхоро андешида истодаам ва бо истифода аз эътиқод ба арзишҳои муқаддас ва баъдан ба сафҳои дурахшони қаҳрамононӣ дипломатии гузаштагонамон ҳарчи бештар таъям намуда, исбот менамоем, ки роҳи интиҳобкардаи мо дар ҳамагуна масири ватансозиву ватандорӣ дуруст ва бомуваффақиятона мебошад.

Роҳбари давлат боз ҳам бо суҳанҳои гуҳарбори худ ёдовар шуданд, ки дастоварди беназирӣ Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон ин пеш аз ҳама солимии миллат ба ҳисоб меравад.

Таърихи пурифтиҳори тамоми башарият баёнгари он аст, ки солимии миллат – ин рукни бисёр ҳам пуриктидори рушду тараккии давлат аст ва дилхоҳ давлати дунё дар сояи миллати солим комат меафрозад ва нумӯ мекунад.

Албатта, ин комёбиҳои беназир, пеш аз ҳама бо шарофати ғалабаи ақаллияти комил, зафари ҳайр ба шарр, баҳамойӣ ва муттаҳидии ҳалкиятӣ миллатҳои муқими Тоҷикистон, решакан ва берун намудани кинаву адоват аз қалби одамон ва аз ҳама муҳим сарчамъ гардидан дар атрофи Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон, Пешвои муаззами миллат, муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон, мушарраф мегарданд.

Аз ин рӯ, замони он расидааст, ки вазъи тамоми давлатҳои ноорому носубот ва инқилобҳои бемантики кишварҳои муҳталифи олам, раванди бартаричӯӣ, низоъҳои қавмӣ, мусаллаҳшавии бошитоҷ ва пайдоиши нишонаҳои марҳалаҳои нав бояд ба ҳар яке аз мову шумо, ҳурду бузурги ҳамватанони азизу маҳбӯб дарси ибрат бошад.

Бинобар ин, вазифаи мукаддас ва аввалиндарачаи ҳар як фарди чомеаи мо имрӯз дар зехну шуури наслҳои наврас, алалхусус фарзандони худ тарбия намудани ҳисси баланди ватандӯстиву ҳештаншиносӣ, ҳидояти ӯ ба роҳи рост, одобу ахлоқи ҳамида ва азму талош ба омӯзиши илму дастовардҳои техника ва технологияҳои муосир ва бо итминону эътимоди комил неруву ғайрати ҳудро баҳри ободии Ватан ва пешрафти давлати соҳибистиклоли Тоҷикистон равона кардан мебошад.

Хотирнишон бояд намуд, ки ҳар як халқияту миллат дар таърих вобаста ба шароити ҷуғрофию таърихӣ ҳеш, тамаддуни башарӣ ва расму оин бо худ мақому манзалати хос дорад.

Бинобар ин, моро зарур аст, ки дар чунин шароити бисёр ҳассос новобаста аз синну сол, касбу ҳунар, мансаб, вазъи иҷтимоӣ, молу мулк бо истифода аз эҳтироми арзишҳои миллӣ ва ашъори бузургтарин классикону шоирон дар бораи ҳифз ва таъмини сулҳу суботи Ватани ҳеш саҳми шаҳрвандии ҳудро дарег надорем.

Миллате, ки дорои тамаддуни ҷаҳонӣ ва соҳиби ҳазорҳо шоиру нависанда бошад, ҷаро имрӯз Ватан ва асолати миллии ҳудро ҳифз карда натавонад.

Аз ин рӯ, роҳи пойдории соҳти конститутсионии Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон, ваҳдату ягонагии миллату халқиятҳои маскунӣ кишвар, муттаҳидӣ ва ҳалли масъалаҳои рушду шукуфӣ Ватани азизамон пеш аз ҳама аз ҳуди мову шумо ҳамватанони кишвар вобаста мебошад.

Фаромӯш набояд кард, ки инсон маҳлуқест, ки беш аз ҳар мавҷуди дигар хоҳиш ба ниёзҳои зиёди зиндагонӣ дорад, дар ҳоле ки, ниёзҳои воқеӣ ҳар як инсон соҳибхирад, бояд пеш аз ҳама тинчию оромии Ватан мебошад.

Ба кавли вориси ростини бузургони илму адаб:

Мешавад ҳар рӯзи ман оғоз бо номи Ватан,

Ё ки бо номи Ватан бошад, хама огози ман.

Он кадар дар банд-банди ёди ӯ печидаам,

Бо хавову кӯху абру боди ӯ печидаам.

Чолиб ин чост, ки кисмате аз шахрвандони мо чӣ дар дохил ва чӣ берун аз хориҷи кишвар
тақя ба ниёзҳои нозарур намуда, эҳсоси сулҳу субот, ҳамраиъу ҳаммаромиро дарк
намекунанд ва ба кадрӯ манзалат, фаровонии неъмату сафо, хуррамиву пурбаракатии
Тоҷикистони офтобруямон намерасанд.

Сарчашмаи ин гуна ниёзҳои инсонҳои каммаърифату хавасхох бешубҳа, пеш аз ҳама
беэътиноӣю беназоратии волидайн ва устодони мактабҳои таълимӣ нисбат ба
фарзандон, оилаи носолим, беодобу тундзабонӣ ба камол расидан дар оила ва ҷомеа
мебошад.

Сойиби Табрезӣ барҳақ фармудааст:

Ҳишти аввал ҷун гузорад бар замин меъмор қач,

Ғар расонад бар ғалак, бошад ҳамон девор қач.

Рост шин Сойиб нахоҳӣ қач агар осори ҳеш,

Соя афтад бар замин қач, ғар бувад девор қач.

Мутаассифона, баъзан мо худ шоҳиди баъзе аз ақидаю фикрҳои қисмате аз шаҳрвандони Ватанамон мегардем, ки сабабҳои ақибмонӣ ё худ рушд нақардани омили иқтисодии оилаи худ, муҳочирати меҳнатӣ, сабз нагардидани таманниёту орзуҳои инсонии худ, тафаккури маҳдуд, таълимоти ҷаҳлона, боз нагардидани дари бахту саодати худ ва шомил шудан ба ҳизбу ҳаракатҳои ифротӣ, баҳусус ҷавононро ба души ҳукумати кишвар бор мекунанд, ҳоло он ки таҷрибаи омории дигар давлатҳои тараққиқардаи ҷаҳон нишон медиҳад, ки ин раванд ё худ тамоюли муҳочират тӯли даҳсолаю садсолаҳо дар тамоми кишварҳои мутараққӣ дунё вучуд дошт ва идома дорад. Ҳарчанд вобастагии ин омилҳо пеш аз ҳама ба нерӯю қобилият, қавӣ будани эътиқоди мазаҳабии ин тоифа ва ҳам эътироми онҳо ба арзишҳои суннатияшон вобаста мебошад, то ин ки онҳоро аз ин роҳҳои бад нигоҳ дорад.

Воқеан, имрӯз пӯшида нест, ки вақте ҳар яке аз мову шумо берун аз кишвар ба хориҷ сафар мекунем, ҳоҳ ноҳоҳ дар ҷойҳои ҷамъиятӣ ё кӯчаю бозор, фурудгоҳ ва дигар ҷойҳои ҳоси ом аз паҳлуи мардум гузар карда , шоҳиди дағалмуомилагӣю муносибати дурушти баъзе аз шаҳрвандони кишварамон мегардем. Дар ин маврид қас ағушти ҳайрат мегазад, ки ба ин миллати соҳибтамаддун чӣ шуда бошад? Қучо шуд он ҳама ахлоқу одоби ҳақидаи шарқин?

Имрӯзҳо ҳар яке аз мову шумо шоҳиди он мегардем, ки шаҳрвандони мо новобаста аз ҷинс ва сини сол дар ҳузури қалонсолон, занону модарон, дохили ҳатсайроҳо ва дигар ҷойҳои ҷамъиятӣ ба атрофиён эътиборе надода, бо лаҳни дурушт баланд яқдигарро таҳқиру даҳном дода, бо алфози қабҳ бо ҳамдигар «суҳбат» мекунанд ва бо ҷунин овози ғӯшҳарошу баланд садои мусиқӣ мешунаванд, ки қас аз ин рафтору одоби ғайриахлоқонаи инсонӣ ё ҷунин муносибат шарм медорад.

Новобаста ба сурати умумии демографию иҷтимоӣ, давлату ҳукумат талош ва тадбирҳо андешида истодаанд, ки барои шаҳрвандони худ дар ҳудуди Тоҷикистон имконият ва шароитҳои арзандаи қориро муҳайё созанд.

Ҳамҷунин, Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон ҷиҳати дастгириву шароити мусоиди зиндагии арзанда, таълиму тарбияи дурусти фарзандон ва муҳайё сохтани заминаҳои устувори иҷтимоиву иқтисодии шаҳрвандони худ пайваста ҷорачӯй карда истодааст.

Аз ин рӯ, ваки он расидааст, ки тамоми хурду бузурги миллати сохибтамаддуни точик, сарфи назар аз он ки берун аз Ватан ҳам бошанд, аз иллатҷӯию суханҳои зишт нисбат ба диёр ва хамватанони худ даст кашида, пайи ислохи нуксонҳои чомеа бошем ва дастачамъона аз як гиребон сар бароварда, барои боварио дар зехнҳо парваридану пазируфтани ва ниҳоят дар фароҳам овардани фазои мусоид барои якдигар ва сатҳи зарурии зиндагонии оилаи худ сахми арзандаи хешро гузорем, то ки бегонагон мушҳои миллату диёру механи зебои мо гарданд.

Одамон дигар бас аст ҷангу ҷидол, эҳсон кунед,

Хар дили озурдари лутфан бахористон кунед.

Кинаҷӯву бад набошед, ошики неки шавед,

Дар ҳама аҳволи ҳасти дӯстро пурсон шавед.

Давлатзода Музаффар Салим,

муовини вазири фарҳанги

Ҷумҳурии Тоҷикистон

